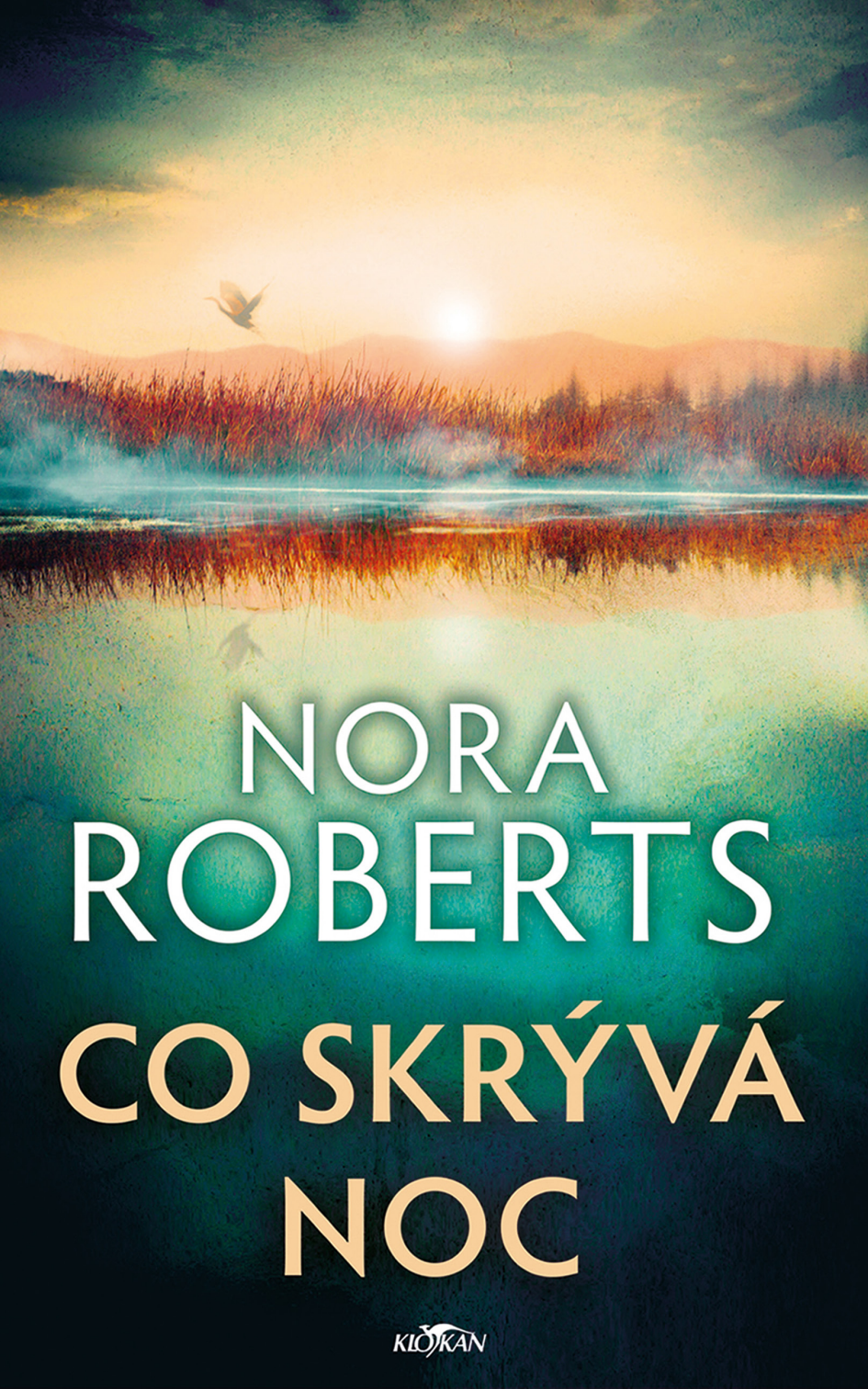




NORA
ROBERTS
CO SKRÝVÁ
NOC



Copyright © 2025 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu HIDDEN NATURE
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-697-1

Pro Brucea a Jasona, mé osobní opraváře

1. část

SMRT

*Ted' puká velké srdce.
Dobrou noc, můj dobrý kníže!
Sbory andělské tě uzpívejte v klid.*

William Shakespeare
(český překlad Josef Václav Sládek)

1. KAPITOLA

Den, kdy Sloan Cooperová zemřela, začal před úsvitem a skončil krátce před půlnocí. Jako desátnice u Policie přírodních zdrojů (NRP) pomáhala zatknout trojici mužů, kteří po většinu podzimu obtěžovali, olupovali a napadali turisty na stezkách v horách západního Marylandu.

Tito tři muži – dva bratři a jejich otec – považovali veřejné pozemky za svůj majetek a každého, kdo na ně vstoupil, za neoprávněného narušitele.

Po třídní akci, během které osobně odzbrojila otce Johna alias Reda Bowsona, skončili všichni tři za mřížemi. Sloan odhadovala, že je čeká dlouhý pobyt ve federálním vězení, kde budou moci přemýšlet nad vlastními chybnými rozhodnutími.

Přinášelo jí to značné uspokojení.

Navíc toužila po třetím prýmku, po hodnosti seržantky, a tahle akce jí mohla pomoci v jejím získání.

Jelikož vyhrála losování, při zpáteční cestě řídila, zatímco její kolega telefonoval s manželkou.

Joel Warren, hubený jako tyčka, s tmavě snědou pletí a nakrátko ostříhanými kudrnatými vlasy, obvykle schovanými pod plstěným stetsonem, působil neustále ospale, ale tím jen maskoval bystrou mysl a tolik energie, že by stačila pohánět menší město.

Prošli spolu výcvikem a oba chtěli pracovat v Úřadu pro vyšetřování zločinů. Joel se narodil a vyrostl v D. C., zatímco Sloan pocházela z malého městečka ve zdejších horách, ale rychle se sebráli.

Jejich pracovní partnerství fungovalo už téměř pět let, a to navzdory jejich protikladným osobnostem – nebo snad naopak díky nim. On byl dobrácký a tolerantní člověk, který

chtěl odvést svou práci a jít domů. Ona zase umanutá, zažraná do práce a pořádkumilovná.

Zatímco řídila, na půl ucha poslouchala, jak Joel sděluje své ženě, že jedou domů.

Zlehčoval obtíže tří náročných dnů a nezmiňoval se o tom, že na ně stříleli, ani o monoklu, který si Sloan odnesla ze zatýkání.

Sloan věděla, že to její kolega nedělá jen proto, aby ušetřil Sari temnějších podrobností. Pro Joela už to byla minulost.

Musela obdivovat, jak dokáže oddělovat jednotlivé oblasti svého života.

Domluvil a zavrtěl se, aby našel pohodlnější polohu pro svoje dlouhé nohy.

„Ještě bych ti to neměl říkat.“

„Co bys mi neměl říkat? Očividně se k tomu chystáš.“

„Řekl jsem to mamce a Sari to oznámila svojí rodině. Měli bychom ještě dva nebo tři týdny počkat, ale...“

Sloan byla zkušená vyšetřovatelka a Joela znala jako bratra, pokud by nějakého měla. „Děláš si legraci? Sari je těhotná?“

V hnědých očích se mu zablýsklo a namířil na ni prst.

„Vidiš? Neřekl jsem ti to. Dospěla jsi k tomu sama a máš pravdu, ségra. Zbouchnul jsem ji. Před devíti týdny.“

„Zatracená práce, Joeli!“ Radostně zapumpovala pěstí ve vzduchu a dloubla ho do ramene. „Bude z tebe taťka.“

„Už si tak i připadám. Je to divné, já vím, ale připadám. Mamka říká, že to bude holka, a víš, že má vždycky pravdu.“

„Mamka Dee se fakt nikdy neplete. Ale budeš v pohodě, i pokud to bude kluk?“

„Budu.“

„Jak je Sari?“

„Skoro měsíc každé ráno zvracela, ale už to přestalo. Naštěstí, sakra. A prý se nemůže dočkat, až ztloustne. Budeme mít opravdu důvod vzdávat díky, až za dva týdny nastane krocaní svátek.“

Podíval se na ni se zářivým úsměvem. „Bude z tebe tetička, ségra.“

„Tetička Sloan bude vždycky mít sušenky. Mám za tebe obrovskou radost, Joeli. Kruci, za vás oba. Budete skvělí rodiče.“

„Co ty a Matias? Už jste uvažovali o dalším kroku?“

„Myslíš společné bydlení?“

Ani ji nenapadlo, aby se ozvala muži, s nímž chodila skoro rok, jako se Joel ozval Sari. Na druhou stranu, Matias by to nečekal – a ani by neoceníl, kdyby mu volala po desáté hodině večer.

„Nevím,“ odpověděla. „Spíš ne, ale nejsem si jistá. A vím, co si říkáš.“ Střelila po něm pohledem. „*Nejsem si jistá* znamená prostě *ne*. Ale opravdu to znamená *nejsem si jistá* a *ještě ne*. Vyhovuje nám, jak to máme teď.“

„M-hm.“

Ten zvuk dobře znala a jen protočila panenky. Znamenal, že podle Joelova názoru Sloan jen obelhává sama sebe.

Možná, ale její současný život jí skutečně vyhovoval.

„Potřebuju Dr. Pepper.“

„Toho potřebuješ pořád.“

„Díky němu mám jiskru v oku.“

„To říkáš ty, ale dobře. Stejně si musím odskočit. A můžeme rovnou nabrat benzín.“

Krátká zajižďka měla všechno změnit, ale Sloan odbočila, a to hned na příštím sjezdu.

Projela něco přes půl kilometru pustým okolím a zastavila u čerpací stanice.

„Ty natankuj, já koupím nastávajícímu tatkovu jeho oblíbené pití. Tatkovu,“ zopakovala. „Zatracená práce, Joeli!“

Vystoupila z auta – žena s atletickou postavou a plavými vlasy staženými pod stetsonem do ohonu. Velké tmavě zelené oči (levé momentálně s monoklem) tvaru mandlí vévodily obličejí s výraznými lícními kostmi, drobným nosem a širokými, hezky tvarovanými ústy.

Podobně jako Joelovo ospalé chování i její kouzelně velké oči sváděly lidi k domněnce, že je mírná a poddajná. Dokázala ale při bench pressu zvednout sedmdesát kilo (o patnáct

víc, než sama vážila), rozezpívat boxovací hrušku a zaběhnout míli za šest minut.

Dětství strávila výlety po stezkách v Alleghenských horách, v létě plavala nebo veslovala na jezeře, v zimě lyžovala a chodila se sněžnicemi. Časté pobyty venku ji fyzicky i duševně zocelily. A v nastoupené profesní dráze mohla podle svého názoru oboje využít nejlíp.

Vešla do malé prodejny s tím, že si vyprázdní měchýř, odřídí druhou polovinu cesty domů, dopřeje si dlouhou horkou sprchu a vyspí se ve vlastní posteli.

Ve chvíli, kdy se za ní dovřely dveře, pochopila, že tu něco nehraje.

Postoj muže, který k ní byl otočený zády – běloch s hnědými vlasy, sto osmdesát centimetrů vysoký, pětasedmdesát kilogramů těžký –, a vytřeštěné oči prodavače za pultem, z nichž čísel strach, ji přiměly položit ruku na zbraň.

Odehrálo se to rychle.

A zároveň jako by to trvalo celou věčnost.

Muž se otočil a ze zbraně, kterou už držel v ruce, okamžitě vyšla rána.

První střela ji škrábla na čele – ostré štipnutí poskytlo zlomek vteřiny, aby tasila.

Druhá kulka ji ale zasáhla do prsou, odhodila dozadu a se zášlehem nevýslovné bolesti ji srazila na zem.

Sípavě oddechovala a viděla, jak muž probíhá kolem ní – bylo mu kolem pětatřiceti, měl hnědé oči a malou jizvu na pravé tváři –, ale bolest se šířila.

Snažila se pozvednout zbraň, svět však zešedl. Pokusila se výkřikem varovat Joela, ale nedokázala se nadechnout.

Podoba střelce – v černých adidaskách, šedivé nepromokavé bundě a džínách s roztřepenými nohavicemi – se jí začala rozplývat v mysli.

Jen matně zaslechla další výstřel a pak ještě jeden.

V následující chvíli u ní byl Joel a stlačoval jí hrudník, takže jí v hlavě přímo vyla bolest. „Sloan, Sloan! Dívej se

na mě. Zůstaň se mnou, doprdele. Zraněný policista, zraněný policista! Potřebuju okamžitou zdravotní pomoc.“

Dívala se mu do obličeje – tak známého – a jeho slova padala do čím dál hlubší propasti.

Joel se přiblížil natolik, že neviděla nic jiného a v očích – tmavých jako dva měsíce v novu – svítilo odhodlání.

„Zůstaň se mnou. Pomoc je na cestě. Jsem tady, přímo tady.“

„Bolí.“

„Já vím, ségra, já vím. Využij to, využij tu bolest a zůstaň se mnou. Jsem s tebou. Nikam nechod'. Zůstaň tady, se mnou.“

Bolest pohltila prostor i čas. Sloan se v ní topila a ztrácela vědomí. Kdykoliv se probrala, bolest se opět vynořila a kvílela jako siréna. Neznámé obličeje štěkaly slova, jimž nerozuměla.

Byla jí zima, ale ani chlad, jenž do ní zatíнал drápy, nezmírnil trýznivou bolest.

Slyšela ale Joela – někde, zatímco se kolem ní míhal svět.

„Jsi silná. Jsi sakra silná a zabouješ. Slyšíš mě? Slyšíš mě, Sloan?“

Všechno bylo bílé. Všichni křičeli, ale jejich hlasy se jí odrážely od uší někam pryč. Oči ji bolely od světla, bylo jich tu příliš mnoho, a tak zavřela víčka.

Potom všechno ustalo. Bolest, světla, hlasy. Všechno zčernalo.

Za čas se světlo vrátilo, ale jen měkké a tlumené. Vznášela se v něm a připadala si volná. Sklopila oči k ženě, která ležela na stole. Byla tak bledá, tak nehybná. A vytékalo z ní tolik krve.

Kolem ní se hemžila řada lidí. Chystají se tu chudinku rozřezat, pomyslela si, než si s mírným zájmem uvědomila, kdo je ta chudinka.

Tam dole ležím já.

Někdo vykřikl *Ted!* a její tělo sebou škublo elektrickým šokem. Povzdychla si, pořád ve vzduchu nad stolem. Tolik se snaží a ona – *já* – vypadala, že v ní nezbyvá ani trocha sil.

Můžete ji nechat odejít, pomyslela si. Můžete mě nechat zemřít.

Tělem jí projel další elektrický šok, ale nevšímal si ho.

Ze svého místa viděla mnohem víc. Joela, který přecházel sem a tam, s mobilem u ucha. Dokonce ho slyšela.

„Je na sále. Její rodina je na cestě sem. Zavolám ti, až bude po operaci.“

Dívala se, jak si otírá slzy, a to ji dojalo. Chtěla mu říct, že je v pořádku, v měkkém, příjemném světle a cítí naprostý klid a vyrovnanost. Ale měl na košili krev a uštváný pohled v očích.

„Neztratíme ji, Sari. Neztratíme. Zabojuje. Nevzdá se. Ještě neskončila, Sari, nevzdá to.“

No tak dobře, sakra.

Znovu se podívala na svoje tělo. Pomyslela na Joela a dítě, které je na cestě. Pomyslela na svoje rodiče a sestru.

Když jí uštedřili další elektrický šok, nechala se stáhnout zpátky do černoty.

Po probuzení pořád cítila bolest, ale oslabenou, přidušenou jako pod teplou dekou. Ve vzduchu se vznášel ostrý pach, v kterém rozpoznala nemocniční dezinfekci, než jí do vědomí proniklo pípání přístrojů.

Na víčka se jí tlačilo světlo, tlumené, ale tvrdé a Sloan na okamžik zatoužila po onom měkkém a příjemném.

„Probouzí se, Joeli. Sloan? To jsem já, máma, zlatíčko. Otevři oči, ano? Sloan, děťátko moje, otevři oči.“

Zamrkala. Musela k tomu vyvinout značné úsilí, a jelikož viděla všechno rozmazaně, nepřipadalo jí, že by to za tu námahu stálo. Začala oči znovu zavírat.

„No tak. Stiskni mi ruku a podívej se na mě. To je ono.“

Ucítila na hřbetě ruky matčiny rty a potom i na dlani a na prstech.

„Tady je moje holčička.“

„Nemocnice,“ vypravila ze sebe. Jazyk měla suchý jako troud a škrábalo ji v hrdle.

„Správně, a budeš v pořádku. Bude to dobré.“

Všechno se jí vybavilo. Obchod u čerpací stanice, muž za pultem, zášleh bolesti.

„Výstřel!“ Pokusila se zvednout do sedu, ale podařilo se jí jen nepatrně pohnout hlavou. „Joel.“

„Tady jsem, ségra.“

Teď už dokázala zaostřit o něco líp. Viděla je – matku, bleudou jako duch, s výraznými kruhy pod zarudlýma modrýma očima, i svého kolegu, který vypadal vyčerpaný do morku kostí.

„Jak zlé?“

„Ne tak, aby tě to zastavilo.“ Sklonil se k ní, políbil její matku na temeno a sevřel Sloaninu ruku ve své. „Dojdu pro doktora.“

„Teď už bude všechno dobré.“ Elsie Cooperová znovu políbila dceru na ruku. Z očí jí skanuly dvě slzy jako kapky teplého deště. „Táta a Drea jsou tady taky. Střídáme se u tebe.“

„Jak dlouho? Jak dlouho?“

„Nějakou dobu jsi spala a hojila se. Tohle je třetí den. Nejdřív tě uvedli do kómatu. A teď se probouzíš. Zlatíčko? Cítíš tohle tlačítko?“ Navedla jí k němu ruku. „Když budeš mít bolesti, můžeš ho zmáčknout, abys dostala lék.“

„Dobře. Cítím se... čaj.“

Elsie stekla po líci další slza, ale usmála se. „To se vsadím. A tady je sestra. Jmenuje se Angie. Stará se o tebe moc dobře. O nás všechny.“

„Ráda vidím, že jste vzhůru.“

Zdravotní sestra měla prošedivělé vlasy zastřižené na mikádo a na světle modré uniformě měla vyšité červené květiny. Sloan odhadovala, že je jí přibližně čtyřicet, a trochu se jí ulevilo, když uviděla, že ženin úsměv dosáhl až k hnědým očím.

„Za chvíli přijde doktor Vincenti. Elsie, Joeli, dáte mi pár minut, abych se postarala o Sloan?“

„Budeme na chodbě,“ slíbila jí Elsie.

„Jak zlé to je?“ zeptala se Sloan, jakmile se za nimi zavřely dveře. „Jak vážně jsem zraněná?“

Angie zkontrolovala infúzi, monitory, a nakonec i ručně Sloanin pulz.

„Joel říkal, že to budete chtít slyšet na rovinu, takže vám povím, že to bylo zlé. A teď je to lepší. Plně se uzdravíte, ale nesmíte nic uspěchat. Doktor Vincenti a celý chirurgický tým? Nesehnala byste žádný o moc lepší.“

„Zemřela jsem.“

„Teď jste naživu.“ Angie jí podržela u rtů pohárek s brčkem. „Napijte se vody.“

Sloan byla vyprahlá, a tak ráda poslechla. „Zemřela jsem na operačním sále. Museli jste mě křísit.“

Angie postavila kelímek na stolek vedle postele a vzala Sloan za ruku. „Měla jste mimotělní zážitek?“

„Dávali mi šoky, ne? Zastavilo se mi srdce a oni mi dávali šoky. Myslím, že jsem dostala tři.“

„Kulka minula srdce, ale operace byla... řekněme komplikovaná. Vincenti je vynikající lékař, vy jste mladá, zdravá a silná. A i pokud necháme tyhle faktory stranou, dá se říct, že je ještě nepřišel váš čas.“

„Třikrát.“

„Ano. A teď jste tady, živá, vzhůru a při smyslech. Vaše životní funkce vypadají dobře. Jste stabilizovaná. Pokud to dokážu posoudit – a takové věci už umím odhadnout –, během čtyřiaadvaceti hodin překvalifikujeme váš stav z vážného na dobrý. Tak, pokud nejste unavená, a máte plné právo být, chce vás vidět zbytek rodiny.“

„Ano, pusťte je sem, prosím.“

„Rodina taky pomáhá.“

Angie ji jemně zvedla a obrátila jí polštář.

„Blízcí lidé jsou pro zotavení hodně důležití. A vy takové máte. Přimo tady je tlačítko, kterým mě přivoláte, když budete potřebovat. Doktor Vincenti tu bude brzy.“

Do pokoje vešli Sloanin otec a sestra. Tátovi začínaly hnědé vlasy i upravený plnovous prokvétat šedinami a v zelených očích se mu leskly slzy. Přitiskl drsnou, neoholenou tvář k její.

Sloan cítila, jak se chvěje a zhluboka se nadechuje, aby zadržel příval slz.

„Jsem v pořádku, tati. Říkají, že jsem v pohodě.“

„Vyděsila jsi mě k smrti, Sloan. Dopřej mi ještě minutku.“

Nechala se objímat a podívala se přes jeho rameno na sestru. Drea měla obličej posetý skvrnami od nedávného pláče a její obvykle lesklé hnědé vlasy, momentálně stažené do nedbalého ohonu, působily matně. Otřela si oči, modré jako matčiny, vzala Sloan za ruku a usmála se.

„Uf,“ řekla.

„Tím se to shrnuje.“

Dean Cooper zvedl hlavu a vzal Sloanin obličej do dlaní, stejně drsných jako jeho strniště. „Podruhé už to nedělej.“

„Jasně, tati.“

Podle celoživotního zvyku ji políbil na čelo, tváře a rty. „Vím, že jsi unavená a potřebuješ odpočívat. Ale nezapomínej, že jsme tady.“

„Nezapomenu.“ Pokusila se rozptýlit mlhu, která jí zastírala myšlenky. „Kdo se stará o firmu?“

„To je vyřešené, nedělej si starosti.“

„Spousta lidí v Heron's Rest na tebe myslí,“ dodala Drea. „A plno z nich nám nabídlo pomoc.“

„A Joel? To je náš hrdina. Oba jste hrdinové.“

Cítila, jak odlpouvá, ale snažila se ještě chvíli vydržet vzhůru. „Dostali jsme ho? Běloch, pětatřicet let, hnědé vlasy i oči... Dostali jsme ho?“

Ale usnula a odpověď neslyšela.

Když ji znovu probudila bolest, u postele seděl Joel a četl si ohmataný brožovaný výtisk *To* od Stephena Kinga, který si brávil s sebou, kdykoliv měl strávit delší dobu mimo domov.

Sloan si vybavovala, jak se ho zeptala, proč s sebou vozí zrovna tuhle knihu. Odpověděl jí, že mu připomíná, že ať už mají co do činění s čímkoliv, nemůže to být tak zlé jako Pennywise.

Jelikož chtěla jeho teorii otestovat, přečetla si tu knihu taky, a musela s ním souhlasit.

„Tentokrát to bylo těsně,“ zamumlala.

Joel vzhlédl a odložil knihu. „Ahoj.“

„Dostali jsme ho?“

„Zmáčkni tlačítko. Máš bolesti.“

Zavrtěla hlavou a okamžitě zauvažovala, jak se jí od takového jednoduchého pohybu může tělem rozšířit nová vlna bolesti. „Chci zůstat vzhůru. Ten střelec.“

„Slyšel jsem výstřely – dvě rány. Vyběhl, vypálil po mně. Netrefil. Pak jsem vystřelil já po něm a zranil jsem ho. Zapamatoval jsem si poznávací značku i typ té rachotiny, do které skočil, ale nemohl jsem ho pronásledovat. Ležela jsi na zemi a krvácela jsi.“

„Něco bylo špatně – prodavač byl vyděšený. Sjela jsem rukou ke zbrani, ale on se otočil a rovnou vystřelil. Dvakrát?“

„Dvakrát.“

„Ani jsem nestihla tasit.“

„Ale ano, stihla, ségra. Když jsem k tobě doběhl, držela jsi zbraň v ruce. Zavolal jsem sanitku a nahlásil poznávací značku, typ auta i popis podezřelého. Dostali ho ve stejnou chvíli, kdy tě nakládali do sanitky. Zmáčkni to tlačítko a povím ti zbytek.“

Poslechla a bolest o něco ustoupila.

„Policisti si rychle všimli jeho auta, už proto, že to dost šněroval, a není divu, jelikož jsem ho trefil do podpaží. Nakonec ztratil kontrolu nad řízením a napral to do stromu. Tenhle souboj jeho stará rachotina prohrála a ten kretén vyletěl předním oknem. Na místě bylo po něm.“

„Nějací další zranění?“

„Ne.“

„Ten civilista za pultem?“

„Je v pořádku. Byl otřesený, možná se i pomočil, ale hned popadl z regálu tričko, abych s ním mohl zastavit tvoje krvácení.“

„Vystřelil dvakrát. Nevzpomínám si na to úplně jasně, ale...“ Nejistě zvedla ruku k pravé straně čela a nahmatala obvaz.

„Jo, tahle kulka našťěstí neprošla dovnitř. Máš tam asi tak deset stehů.“

Zásah hlavy, pomyslela si. Jako štípnutí tisícovky rozlícených vos. „Mohlo to být horší.“

„To mohlo.“

„Máma, táta, Drea. Byli tady, vid’?“

„Jo.“

„Všechno mám jako v mlze.“

„Říkali, že tak to ještě nějaký čas bude. Nedělej si s tím starostí. Byli tu celou dobu. Přemluvil jsem je, aby jeli domů, protože jsem viděl, že mají na sobě jen to, v čem přijeli, a nevzali si skoro nic jiného. Ráno se vrátí.“

„Kdy mě pustí? Neměla bych si promluvit s doktorem?“

„Už jsi s ním mluvila.“

„Kdy?“

„Dneska odpoledne. Usínala jsi a zase ses probouzela. Udělali ti fůru testů a vedeš si dobře. Zítra tě nejspíš postaví, aby ses trochu prošla.“

„Kdy mě pustí úplně?“ Nejradši by zafňukala a bezmála to taky udělala. „Páchne to tu nemocnými lidmi.“

Vzhledem k tomu, že při posledním probuzení řekla přesně totéž, Joel se jen usmál. „Ty jsi taky nemocná, ségra. Musí tě sledovat, abys nedostala infekci a tak. A nejdřív tě taky musí postavit a rozchodit. Podívej, kulka prošla... vteřinku.“ Zavřel oči. „Manubriem. Jo, manubriem, to je horní konec hrudní kosti. A taky žebrem. Takže ti vyťahovali úlomky kosti. Měla jsi prostřelené žebro, díru v hrudní kosti, a to nemluvím o ošklivé ráně na hlavě. Takže klidně lež a odpočívej. Pár dní to potrvá.“

„Vážně chci mluvit s doktorem. Mohl bys pro něj dojít?“

„Sloan, jsou dvě hodiny ráno. Nech ho vydechnout.“

„Dvě? Ráno? Co tady sakra děláš? Jdi domů.“ Rozrušeně se zvedla o několik centimetrů, ale pak zase padla zpátky. „Sari je těhotná. Je těhotná, ne? Nebo se mi to jenom zdálo?“

„Je zbouchnutá, tetičko Sloan. Včera se na tebe zašla podívat, stejně jako všichni z oddělení. A všichni do posledního taky darovali krev. Ztratila jsi jí opravdu hodně.“

Otřel si ruce o stehna, aby se mu tolik netřáslly. „Teď máš natankovanou plnou nádrž. Navštívili tě oboje prarodiče, strýček, bratrance, kapitán Hamm a řůra dalších lidí.“

„Nic z toho si nepamatuju. Všechno mám strašně mlhavé. Až na to... Zemřela jsem jim na stole. Na operačním stole.“

„Oživil tě.“

„Jo. Museli mi dát tři šoky. Vznášela jsem se nad stolem.“

Všechno ostatní bylo jako v mlze, ale tahle vzpomínka zůstávala čistá jako naleštěné sklo.

„Dívala jsem se na ně,“ pokračovala pomalu – vybavovala si každou podrobnost. „Viděla jsem i tebe. Chodil jsi po chodbě a měl jsi krvavou košili. Od mé krve. Byl jsi na nějaké chodbě, mluvil jsi do telefonu. Trochu jsi brečel. Říkal jsi, že sem jede moje rodina a že zavoláš, až budu po operaci. Byla jsem na sále a ty jsi říkal, že zavoláš, až se mnou skončí.“

Vzal ji za ruku. „Taháš mě za fusekli?“

„Vidím to úplně jasně, Joeli. Jak to může být úplně jasné, na rozdíl od všeho ostatního? Chystala jsem se odejít. Cítila jsem se hrozně lehká a bylo by tak snadné prostě se vzdát. Ale tys trochu brečel a já si vzpomněla, jak jsi mi řekl, že musím zabojoval. Že se nesmím vzdát, ale musím zabojoval. A tak jsem to udělala.“

Vstal, přešel k oknu, poodhrnul závěs a vyhlédl do tmy.

„Mluvil jsem se Sari. Byla vydešená, plakala a chtěla přijet. Musel jsem ji uchlácholit, uklidnit ji, aby počkala, dokud jí neřeknu, že může přijet. Má tě moc ráda.“

„Já vím. Já ji taky.“

Ještě chvíli stál u okna, než se vrátil k jejímu lůžku a znovu se posadil. „To z tebe nejspíš dělá zázrak, ségra.“

„Nepřipadám si tak. Trčí ze mě hadička.“
„To je drenáž, říkali. Brzy ji vytáhnou.“
„A napojili mě na všechny tyhle... věci.“
„Kapačka je na doplňování tekutin, cévka na jejich odvádění.“

„Člověku to podkopává morálku,“ vzdychla si. „Navíc to sakra bolí. Všude. Proč se tak culíš?“

„Lepšíš se. Stížnosti svědčí o zlepšení.“
„Super. Pomoz mi odtud utéct. No tak, dostaň mě pryč. Padám hladý.“

Narovnal se. „Ty máš na něco chuť?“

„Mít na něco chuť znamená chtít pytlík čipsů. Já mám hlad jako vlk.“

„Něco ti seženu.“

Když odběhl, Sloan podlehla a znovu stiskla tlačítko.

Odplula do spánku, ale jen lehkého, a probrala se z něj, jakmile se Joel vrátil s plastovou miskou a lžící.

„Říkali, že máš začít s tímhle.“

„Co to je?“

„Hovězí vývar.“

„To zní nechutně.“ A ženě, která ještě před pár dny zvedala v benchpressu sedmdesát kilo, teď lžice s vývarem připadala jako sedmikilová činka. „Je to nechutné,“ zabručela a snědla další lžici.

Povedlo se jí sníst celkem čtyři, než se vyčerpala. „Promiň, víc nezvládnou.“ Cítila, jak se znovu noří do spánku. „Běž domů, Joeli.“

Ten místo toho odložil misku a pohladil ji klouby prstů po tváři. Pak se posadil, zvedl knihu, natáhl si nohy a pustil se do čtení.

Když se probudila příště, roztaženými závěsy dovnitř svítilo slunce. U postele seděla její sestra s rozpuštěnými vlasy po ramena – teď už se jí zase leskly – a luštila na tabletu křížovku.

„Bože,“ zaúpěla Sloan.

Drea vzhledla a zářivě se na ni usmála. „Taky tě ráda vidím.“

„Jak dlouho jsem byla mimo tentokrát?“

„Je po deváté hodině slunečného listopadového dopoledne. Vyhodila jsem Joela, ačkoliv to nebylo snadné. Máma s tátou tu budou odpoledne. Chceš něco k snídani?“

„Možná. Chci odtud pryč, Dreo.“

„Kdo by nechtěl? Prý k tomu dneska dopoledne podnikneš první krůčky – a to doslova. Zkusím ti sehnat něco k jídlu.“

Po sestřině odchodu Sloan nahmatala ovladač k posteli a trochu si přizvedla záda a hlavu. A poprvé se rozhlédla po pokoji.

Měla tu hodně květin. Vypadaly pěkně a Sloan za ně byla vděčná. Ještě vděčnější by byla, kdyby ona i ty kytky byly u ní v bytě, ale však se dočká.

Pokoj měl béžové stěny, jak se dalo v nemocnici čekat, stálo tu plno přístrojů, dvě křesla a spatřila i dveře, které patrně vedly do koupelny. Za okny viděla nějaké budovy, stromy a parkoviště.

Vůbec poprvé ji napadlo, že vlastně neví, kde je.

„Kde sakra jsem?“ zeptala se, jakmile se Drea vrátila.

„V Hagerstownu. Je to nejbližší nemocnice a jsou tu skvělí. Angie ti přinese snídani a novinka! Doktor ti bude moct vytáhnout katetr. Půjdeš se projít.“

„Ven?“

„Ne.“ A pokračovala profesionálně veselým tónem, jakým mluvila na klienty. „Ale máme připravenou širokou nabídku aktivit pod střechem, jen pro vaše pobavení a radost.“

„Polib si.“

Drea si jí nevšímala a drmolila dál. „Rehabilitaci. Jupí! Krevní testy a analýzy moče. Uvidíte, jak si je užijete! A kromě toho pro vás máme knihu křížovek.“

„Ty jsi na křížovkách úplně závislá.“

Drea ji klidně přizvedla, uhladila jí příkrývku a naklepala polštář. „Jde o vynikající prostředek, jak si procvičit mozek.

Přinesla jsem taky svůj druhý tablet. Můžeš si pouštět filmy, dívat se na televizi, cokoliv.“

Do naděje prosákla realita a strach, který se k ní poжил.

„Panebože, Dreó, jak dlouho tu budu trčet?“

„Určitě ještě pár dní, ale zeptej se doktora. Je k nakousnutí, jen tak mimochodem.“

„Ty balíš mého lékaře?“

„Klidně bych to na něj zkusila, ale nosí snubní prstýnek.“ Otočila se ke dveřím, v nichž se právě objevila Angie s podnosem.

„Jápak se dnes ráno cítíme?“

„Líp. Tak dobře, že bych šla domů.“

„Uvidíme, jak zvládnete snídani.“

„Nechci žádný vývar.“

„Taky ho nemáte. Přinesla jsem míchaná vejce, jablečnou šťávu a jogurt.“

„Co kafe?“

„Prozatím smoothie. Na kafe se zeptáme doktora. Je na vizitě a za chvíli sem dorazí.“

„To už jste říkala, aspoň myslím, a Joel tvrdil, že jsem s ním mluvila, s tím doktorem, ale nepamatuju si to.“

„Dostáváte silné léky. A po vizitě vás postavíme. Budeme chtít, abyste se několikrát za den prošla, vždycky jenom kousíček. Později přijde fyzioterapeut, aby vám předvedl dechová cvičení.“

„Můžu se osprchovat?“

„Brzy. Po zbytek vašeho pobytu vás budeme zaměstnávat. Jestli vás bude vyhlídka na propuštění motivovat k uzdravování, klidně ji využívejte. Pak všechno půjde rychleji. A jídlo taky pomáhá.“

Pohládila Sloan po ruce a odešla.

Sloan zvládla několik soust vajíček a opřela se. „Připadá mi, že mám hrozný hlad, ale když začnu jíst, jsem hned vyčerpaná. A nic nechutná správně.“

„Zkus smoothie.“ Drea jí podržela brčko u rtů.

Sloan ochutnala a zavrtěla hlavou. „Chci trochu kafe, sakra. Chci, aby mi vytáhli tuhle hadičku a já mohla čůrat jako normální člověk. Chci odtud vypadnout a chci...“

Zmlkla a zahanbeně si zakryla obličej rukama. V očích ji pálily slzy. „Kristepane, slyšíš to? Jsem jako desetiletý fracek. Žiju, ačkoliv jsem mohla, a možná i měla být mrtvá, a teď tady jenom fňukám a skuhrám. Promiň. Omlouvám se. Mám děsně mizernou náladu.“

„No tak, nějaký parchant mi postřelil sestru. Taky mi není zrovna do skoku.“

Sloan se trochu uklidnila a spustila ruce. „Já budu hlavní fracek, ty můžeš být můj příčuří.“

„Jak jinak. Příčuří říká, že bys měla zkusit ještě něco sníst.“

„Dobře.“

Zkusila trochu vajec, snědla lžičku jogurtu.

„Promiň, ale to je vážně všechno.“

Drea přikývla a odsunula táč stranou.

„Kruci, ví o tom Matias?“

Drea se k ní otočila zády a začala upravovat květiny. „Přišel se na tebe podívat den po tvé operaci.“

„Mám mobil? Asi bych mu měla zavolat, nebo aspoň poslat ešemesku.“

Drea se otočila zpátky a z očí jí vyšlehly blesky. „Pustili ho sem, aby tě viděl. Mamka s tátou na tom trvali. Zdržel se tu asi tak tři minuty, a to ještě možná nadsazuju. Od té doby se neukázal.“

„Hm.“ Její mozek se s tím pokoušel vypořádat. „Dobře.“

„Opravdu? Je to dobře?“

„Ne, jistěže není. Ani zdaleka. Vyřídím to.“

„Jestli toho sobeckýho pitomce nevyhodiš, přísahám, že si počkám, až budeš zase ve formě... Ne, jsi silnější a větší tvrdas než já. Počkám si, až vstaneš, a dokud se ještě budeš sotva držet na nohou, nakopu ti zadek.“

Sloan cítila, jak ji tvář v tvář sestřině vzteku opouští část vlastní sebelítosti a kousavosti.

„Stejně bys na mě neměla. A nebudu ho muset vyhazovat, Dreo. Vyprovodil se sám. A já jsem buď moc unavená na to, abych se tím trápila, nebo je mi to prostě jedno. Nevadilo by ti odnést to jídlo? Ten pach mi nějak nedělá dobře.“

„Jasně.“

Drea se sklonila pro tác a Sloan ji vzala za ruku. „Mám tě moc ráda, i když si myslíš, že jsi z nás dvou ta hezčí.“

„Já tebe taky a věř mi, teď vůbec není pochyb o tom, že jsem.“

„To vypadám tak hrozně?“

„Ještě pár dní se radši vyhýbej zrcadlům. Hned se vrátím.“

Drea odešla a Sloan se podívala ke koupelně. Teď se rozhodně chtěla podívat do zrcadla, ale nenapadalo ji, jak to provést.

Zatímco o tom přemýšlela, objevil se doktor Vincenti.

Drea se nepletla. Opravdu byl k nakousnutí.

2. KAPITOLA

Vincenti působil příjemně a měl šarmu na rozdávání. Sloan se snažila nemyslet na to, jak se jí jeho pohledné – a zjevně šikovné ruce – hrabaly v hrudní dutině.

Podíval se na její hodnoty a zkontroloval jí zranění.

Měl černé vlasy, které nosil úhledně sčesané dozadu, tmavě modré oči s těžkými víčky, dozlatova opálený obličej a hlas, který zněl zároveň měkce a lyricky.

„Děkuju, že jste mi zachránil život.“

„S tou záchranou začal už váš kolega a v těch nejdůležitějších prvních pěti minutách dokázal, co se dalo. Tlačil na ránu, mluvil na vás, udržoval vás při vědomí.“

„Museli jste mě oživit.“

„To jsme museli, a teď jste tady. Hojíte se dobře. Vytáhnu vám katetr a tady Angie s vámi půjde na krátkou procházku.“

Ještě nesmíte vstávat z postele sama.“ Namířil na ni prst. „Vidím vám v očích to, na co mě upozorňovala už vaše rodina. Proto s vámi budu mluvit na rovinu. Pád zdrží vaše uzdravování a způsobí komplikace. Takže se budete chovat rozumně a zavoláte sestru, kdykoliv budete chtít nebo potřebovat vstát.“

„Kdy budu moct jít domů?“

S úsměvem vypadal ještě líp.

„Řeknu vám, že by nejspíš mělo zraňovat moje city, že nikdo nechce pobývat v našem pěkném zařízení.“

„Možná protože je plné nemocných?“

„A pracujeme na tom, abychom je dostali do stavu, kdy budou moct odejít. Uvidíme, jak na tom budete za dvacet čtyři hodin. Utrpěla jste vážné zranění a podstoupila jste náročnou operaci.“

Taky se na něj zkusila usmát. „Ale vy jste hodně šikovný chirurg a já jsem mladá, silná a zdravá.“

„Opravdu jsem hodně šikovný a vy jste mladá, silná a zdravá. Ale z takového zranění se nevyližete za pár dní. Chce to čas, úsilí, trpělivost a důslednost.“

„Připadá mi, že když musím ležet v posteli, jsem čím dál unavenější a slabší.“

„Dneska vstanete a trochu se projdete. Několikrát. Začnete s rehabilitací a můžeme snížit dávky analgetik. Ještě den nebo dva budete jíst měkkou stravu, pak uvidíme.“

Sám jí vyměnil obvaz, a když k ní přistoupil, aby jí vytáhl katetr, Sloan jen zírala do stropu.

Ať už při tom vydala jakýkoliv zvuk, Vincenti se znovu usmál. „Je to úleva, co?“

„A velká. Musela... Musela jsem si odskočit. Joel chtěl Dr. Peppera a potřebovali jsme natankovat. Šla jsem pro pití a na záchod. Proto jsem byla v tom obchodě. Už si na to vzpomínám.“

„Výpadky paměti ve vašem stavu nejsou nic, co by vám mělo dělat starosti.“

Zvedla si ruku k čelu. „Mohlo to být horší.“

Tentokrát se neusmál. „A často taky bývá. Zase vás přijdu zkontrolovat.“

„Pomalu vás postavíme,“ oslovila ji Angie. „Bude se vám točit hlava, takže musíte počkat, až to pomine. Vaše košilka se zavazuje vpředu, takže budete mít krytý zadek.“

„To je dobré vědět.“

Postavit se jí trvalo déle, než čekala, a když už stála, zjistila, že má pocit, jako by měla chodidla odpojená od nohou a nohy slabé jako rozvařené špagety.

Ale došla i se stojanem na infuzi ke dveřím a udělala pár kroků po chodbě, kde na ni čekala Drea s kolečkovým křeslem.

„Jsem záloha.“

Sebelítostivé podráždění se vrátilo. „To nechci. To nepotřebuju.“

Nakonec ho ale přece jen potřebovala a musela skousnout zlost, která ji páčila v útrobách.

„Jste se sebou nespokojená,“ řekla Angie, „ale neoprávněně. Šla jste něco přes dvě minuty. Odpoledne se projdete znovu. A večer zase.“

„Možná jsi ten největší fracek,“ dodala Drea, zatímco ji vezla v kolečkovém křesle zpátky, „ale rozhodně neházíš flintu do žita.“

To byla naprostá pravda, a tak během následujících tří nekončných dnů chodila na další a další procházky. Dvouminutové, třeminutové, potom pětiminutové. Během dne opakovala předepsaná dechová cvičení každou hodinu a v noci při každém probuzení.

Nemluvila o nočních můrách, které ji budily. Ty byly její problém a Sloan přesvědčovala sama sebe, že odezní. Opakované prožívání okamžiku, kdy se ten střelec otočil a vypálil, jí připadalo normální.

Ona to zvládne. Měla cíl, a tím bylo propuštění z nemocnice.

Když ten den konečně nastal, přinesl jí radost, potom šok a mírně probublávající zlost.

Seděla v jednom z křesel, což představovalo úlevu a pokrok. V druhém seděl Vincenti.

„Vaše zranění se hojí velice dobře. Vaše chuť k jídlu ne.“

„Nemohlo by to být nemocniční stravou?“

„Myslíte si, že nevím, že vám přinesli babiččinu slepičí polévku – mimochodem, velice chutnou –, cheeseburger a hranolky z McDonalda i pečené vepřové s bramborami, které připravila vaše matka? Na mou žádost poslala recept mojí ženě. Já sám jsem mizerný kuchař.“

„Nic vám neunikne.“

„A neuniklo mi ani to, že jste z toho všeho nesnědla skoro nic. Od přijetí k nám jste zhubla o čtyři kila. To není neobvyklé, ale musíme to napravit.“

„Zpracuju na tom.“

„Až k nám za dva týdny přijedete na kontrolu, chci vidět, že jste přibrala aspoň kilo.“

„Za dva týdny? Ale...“

„Na kontrolu,“ přerušil ji. „Ráno vás propustím.“ Zvedl ruku. „Za jistých podmínek.“

„Splním je.“

„Nesmíte bydlet sama. Za dva týdny to můžeme přehodnotit. Váš byt je na třetím podlaží bez výtahu. To zatím taky nevyhovuje. Vaši rodiče mě ujistili, že můžete bydlet u nich, dokud se plně nezotavíte.“

„Pracuju ve Stevensville a moje rodina bydlí v Heron's Rest. To je skoro čtyři hodiny cesty.“

„Zůstanete na nemocenské, Sloan. Ještě aspoň třicet dní. A nesmíte řídit, dokud vás znovu neprohlédnu. Dýchací cvičení jsou taky důležitá, takže s nimi pokračujte. Dál chodte na procházky. Žádné namáhavé cvičení, nezvedejte nic, co váží víc než dvě kila. Angie vám ještě jednou ukáže, jak si budete měnit obvazy, a budete dávat pozor, jestli vám nečervená nebo nenatéká rána na hrudi. Jestli se cokoliv objeví, zavoláte mi, Sloan.“

Zadíval se na ni a opřel se. „To jsou moje podmínky a chci, abyste mi slíbila, že je dodržíte.“

„No dobře.“ Jsou to jenom dva týdny, pomyslela si, a nebudu tady. Dva týdny s rodinou v domově, kde žila jako dítě. Jak by si mohla stěžovat?

„Ještě jedno důrazné doporučení. Trpíte nočními můrami.“

Otevřela ústa, aby to popřela, ale cenila si pravdu, a tak nakonec pokrčila rameny. „Není to nic neobvyklého. Vyhledala jsem si to.“

„Pokud jste si to vyhledala, pak jste taky četla, že o nich máte říct svému lékaři, což jste neudělala, ale to teď necháme stranou. Taky jste se nepochybně dočetla, že existuje terapie.“

„Já nepotřebuju cvokaře.“

Jeho neskutečně trpělivé oči se zadívaly do jejích.

„To říká skoro každý, komu by se nějaká ta psychologická terapie hodila. Postřelili vás a přes dvě minuty jste byla klinicky mrtvá. Prožila jste fyzické, emocionální i duševní trauma. Děláte na mě dojem osoby, která je sice dost tvrdohlavá, aby odmítala pomoc, ale taky dost chytrá, aby poznala, kdy ji opravdu potřebuje. Takže o tom popřemýšlejte.“

„Dobře, budu o tom přemýšlet. Chci se vrátit ke svému životu. Chci se vrátit do práce. Nezemřela jsem, tak chci žít.“

„To je zdravý přístup. Splňte podmínky, zvažte návrh terapie. Jděte žít. Odvádím dobrou práci, tak mi ji nepokazte.“

Přesvědčila sama sebe, že to není tak zlé, ale pak se objevil její kapitán a všechno výrazně zhoršil.

Po jeho odchodu sklíčeně seděla, dokud nepřišel Joel. Vrhla na ni jediný pohled a účastně se usmál.

„Kapitán ti zatrhnul tipec?“

„Nejen měsíc nemocenské, ale pak další dva měsíce práce za stolem. Potom mě bude muset uschopnit doktor a policejní psychiatr, než se budu moct vrátit do aktivní služby. Co to má doprdele znamenat, Joeli?“

„Promiň, ségra, vážně je mi to líto, ale musím s ním souhlasit. Dostat se odtud je první krok, pak uděláš další a zase další.“

„Dokonce se ani nemůžu vrátit k sobě domů. Jak by ses cítil, kdybys musel zase bydlet ve svém dětském pokoji?“

„Pokud by se mnou byla Sari, zvládnul bych to. Máma je vynikající kuchařka. Vlastně ti posílá kuře s noky. Ohřejou ti je.“

Připomněla si, že se o ni všichni starají. Pomáhají ji.

Podráždění, stížnosti a nářky naopak nepomůžou vůbec.

„Vážím si toho.“

„Ségra, musíš jíst víc, než jíš teď, to si určitě uvědomuješ.“

„Uvědomuju, přísahám. Jenže... Vědět a dělat ovšem není pokaždé to samé. Dostanu hlad, a jakmile začnu jíst, hlad je pryč. Možná kdybych se mohla zase hýbat, a tím myslím pořádně... Taky potřebuju myslet na něco jiného. Potřebuju práci a místo toho luštím křížovky a čumím na Netflix.“

„Tam jsou některé zatraceně dobré pořady.“

Prohrábla si vlasy a snažila se nemyslet na to, že bude potřebovat pomoc s jejich umytím.

„Popravdě, jsem unavená sama ze sebe, Joeli. Unavená z toho, že nedokážu chodit ani deset minut bez toho, že bych se cítila jako po několikakilometrovém běhu. Unavená z toho, že mě pořád někdo vyšetřuje. A jsem na sebe naštvaná.“

„Je dobře, že jsem takový tolerantní chlápek.“ Posadil se a vytáhl z kapsy snímek. „Chceš se podívat na mou holčičku?“

„Cože? Páni, ukaž!“ Vytrhla mu z ruky snímek z ultrazvuku, chvíli na něj civěla a pak ho otočila. „Kde je?“

„Taky mi ji museli ukázat, ale teď už ji tam vidím.“ Naklonil se a položil na místo prst.

„Hm, ještě jednou, prosím.“ Pak přikývla a zazubila se. Upřímně. „Vidím ji! Páni. A je krásná.“

Vrátila mu snímek.

„Koupím jí nějakého růžového plyšáka. Poznám jakého, až ho uvidím. Díky, že ses se mnou podělil o něco radostného.“

„O takové zprávy se dělím nejradši.“

„Taky mám jednu takovou. Matias mi poslal esemesku, že se se mnou rozchází.“

„Hajzl.“

„Ale ne, spíš je to slaboch a srab. Ne, počkej. Slaboch, srab a hajzl. V podstatě mi napsal, že to nezvládne. Když mě takhle viděl v nemocnici, prý si uvědomil, že si prostě nejsme souzeni. A požádal mě, abych mu poslala věci, které má u mě, on že pošle moje věci na adresu mých rodičů, protože neví, kdy se vrátím do bytu. A zakončil to tím, že mi přeje brzké uzdravení.“

„A tomu říkáš radostná zpráva?“

„Chystala jsem se, že se s ním sejdu, až mě odtud propustí, a dám mu kopačky, protože byl natolik sobecký kretén, že se mnou nestrávil víc než dvě minuty, když jsem na tom byla zle. Ušetřil mě toho.“

„Dej mi seznam, ségra.“

„Já to zvládnou, Joeli.“

„Ne. Dej mi seznam věcí toho kreténa a já mu je odvezu. A s tvou sestrou ti sbalíme věci, které budeš potřebovat nebo chtít během těch pár týdnů v Heron's Rest.“

„Ty si můžu sbalit sama. Nemusejí...“

„Ještě nesmíš řídit, ne?“

Podrážděně vzdychla. „Ne.“

„Tak proč by tě tam měl někdo vozit, aby sis balila a věnovala třeba jenom pět minut tomu hajzlovi, když odtud můžeš jet rovnou domů za rodinou? Někdy musíš nechat svoje blízké, aby se o tebe postarali, ségra.“

„Však se taky všichni staráte a přísahám, že pod vším tím skuhráním si toho opravdu vážím.“

„Budeš si toho muset vážít ještě nějaký čas. Sestav mi ten seznam.“

„Není toho moc, vážně. V šatně u ložnice má nějaké oblečení – a v horní levé zásuvce prádelníku. V lednici má krabici ovesného mléka a tofu. To mléko bude nejspíš prošlé. Dřív jsem na něj vůbec nepomyslela.“

„Vyhodím ho. Co dál?“

Zatímco Sloan pokračovala ve výčtu, došlo jí, jak přísně Matias odděloval svoje věci – těch pár, které u ní měl – od jejích. Proč si toho nevšimla už dřív?

Usoudila, že teď na tom nezáleží. Tahle kapitola byla uzavřená. „A teď k věcem, které chceš s sebou. Můžu je předat tvojí rodině.“

„To bude delší seznam.“

„Mám čas.“

Když ho dokončila, doprovodila Joela k výtahu a obešla si oddělení. Pohybovala se sice pomalu, ale mohla oslavovat skutečnost, že chodí, a skoro bez bolesti.

Mírné nepohodlí a únavu dokáže zvládnout. A taky je zvládnou, pomyslela si a slíbila si ještě jednu věc.

Přestanu fňukat.

Poslední noc v nemocnici spala špatně, protože ji trápily zlé sny.

Když přecházela od čerpacích stojanů k obchodu, rozkvílel se vítr. Po chodníku poletovaly a vířily listy stržené ze stromů. Světla obchodu zářila s téměř oslepující intenzitou, ale za sklem neviděla nic jiného než to palčivé světlo.

Když otevřela dveře, panty zaskřípěly a ovanul ji dusný, horký vzduch.

A když v té ostré záři uviděla muže otočeného zády k ní, začalo jí bušit srdce, až ji rozbolela hrud'. Sjela rukou ke zbrani a slyšela, jak jí staženým hrdlem s hvízdáním prochází mělký, chabý nádech.

Mozek na ni křičel: *Uteč!*

Muž se otočil. Neměl obličej, pod černou kápí viděla jen kostlivou masku. Potom se rozmáchl a zasáhl ji čepelí kosy do prsou. Sloan se s trhnutím probudila, posadila se a zalapala po dechu.

Tiskla si dlaně ke zběsile tlukoucímu srdci a cítila, jak jí mezi prsty prýští krev.

Když ale v panice sklopila oči, ruce měla suché. Rozklepané, ale suché.

Lehla si a pokusila se zhluboka dýchat. Na okamžik viděla sama sebe, jak se vznáší nad svým tělem, stejně jako když se jí zastavilo srdce.

V hlavě jí zněl její vlastní hlas.

Někdy je zemřít snazší než žít.

Možná, pomyslela si. Možná. Ale ona přežije. Zlé sny pominou a ona bude pokračovat v životu.

V poledne dorazila celá rodina v čele s otcem.

„Propouštěcí zpráva je hotová a tašky máš v autě. Jsi připravená vyrazit z téhle putyky?“

„Si piš.“

Její sestra opět tlačila kolečkové křeslo.

„Můžu jít po svých. Chtějí, abych chodila.“

„Tohle patří k propuštění. Taková jdou zdejší pravidla.“

Žádné fňukání, připomněla si. A usadila se na kolečkové křeslo.

Zastavili se u sesterny, aby se rozloučila a poděkovala.

„Udělala jste velké pokroky za krátkou dobu,“ pochválila ji Angie. „To je vizitka dobrého pacienta.“

Sloan se zasmála. „Dobrý pacient? Já?“

„Ano, vlastně dokonce skvělý. Řídila jste se pokyny, i když jste nechtěla. Teď v tom pokračujte.“

„Dáme pozor, aby je plnila i nadále,“ řekla její matka.

„Nikdy vám nebudeme schopní dost poděkovat, vám osobně i všem ostatním, že jste se tak báječně starali o naši děvenku.“

„Je to naše práce. Máte moc milou rodinu, Sloan. To vám pomůže urazit zbytek cesty.“

Drea ji odtlačila do výtahu. Ne aby ji odvezla na rentgen nebo nějaké jiné vyšetření, ale aby jela domů.

Venku vdechla chladný vzduch jako příjemný parfém.

„Žádný nemocniční pach! Jenom vzduch, čistý podzimní vzduch.“

Vstala a v duchu zakřepčila radostí. Drea odvezla kolečkové křeslo zpátky dovnitř a otec šel pro auto. Matka zůstala stát u ní a objala ji kolem pasu.

„Došla bych k autu.“

„Je zima, zlato. Dovol nám ten první den, abychom tě trochu obskakovali. Vím, že se potřebuješ rozhybat, a slibuju, že tě nenecháme lenořit, ale my všichni jsme se taky nemohli dočkat, až tě pustí. Jedeš domů.“

„Jestli slíbím, že se nebudu přepínat, vy mi musíte slíbit, že nebudete zanedbávat práci, nebudete si dělat starosti a pořád kolem mě kroužit.“

„Na světě neexistuje rodič, který by mohl upřímně slíbit, že si nebude dělat starosti o svoje dítě. Ale vynasnažíme se kolem tebe nekroužit.“

„To je fér.“

Připojila se k nim Drea a otec předjel s autem.

„Sedni si dopředu.“

„Tak to ani náhodou. Nebudeme porušovat tradice. Rodiče vepředu, děti vzadu.“

„No dobře.“ Matka ji políbila na tvář.

„Jsme tu všichni?“ Otec si zamnul ruce. „Takže vzhůru za dobrodružstvím.“

Rozesmálo ji to – další tradice. Tohle říkal před každým rodinným výletem.

A tak se rozjeli, s rádiem vyladěným na stanici, která hrála otcův oblíbený klasický rock.

„Jak jdou podzimní pronájmy?“ zeptala se Sloan.

„Máme obsazeno.“ Matka se natočila a ohlédla se po ní. „V úterý přijedou Bensonovi na týden kolem Díkůvzdání. Letos se dvěma dalšími vnoučaty, takže si objednali dvě chaty. Zalyžují si, ale starší děti chtějí vyzkoušet sněžnice. Zajistili jsme je pro ně.“

Sloan si na Bensonovy dobře vzpomínala, protože jezdili do Heron's Rest, už když byla dítě. Každý podzim si pronajímali chatu, ale jezdili i v létě. Na podzim lyžovat, v létě na loď.

Rodinný podnik s názvem Jezerní ráj – s Dreou coby třetí generací – provozoval a pronajímal sruby a chaty u jezera, stejně jako lodě: motorové čluny i plachetnice, kajaky, kánoe a paddleboardy.

Zařizovali také rafting, lyžování, snowboarding, výlety na sněžnicích a turistické výpravy s průvodcem.

Heron's Rest hluboko v horách u jezera Mirror netáhlo turisty tolik jako Deep Creep a jiná letoviska, ale lákalo návštěvníky, kteří stáli o poklidný pobyt ve větším soukromí.

A nabízelo možnosti vyžití ve všech ročních obdobích. Každé má svoji krásu a přitažlivost, pomyslela si Sloan.

Nějakou dobu se ještě nemohla vrátit k sobě domů, ale mohla dělat krátké výlety po známých horských stezkách a chodit na dlouhé procházky kolem jezera – a taky to udělá. Zesílí a vrátí se jí výdrž.

Cesta na sever a na západ jí byla taky dobře známá. Nekoněčná dálnice, která se vinula horami, i samotné hory, s každým dalším kilometrem vyšší a malebnější.

Když vyjížděli od nemocnice, bylo chladno, ale sucho, teď se nicméně na okolních kopcích a polích objevoval sněh, který krášlil vrcholy hor, sestupoval i do údolí a lnul na borovicích i holých větvích listnáčů, takže okolí připomínala staromódní vánoční pohlednice.

Ten výhled zbožňovala, stejně jako pocity, které v ní zimní hory vyvolávaly, a vůni hlubokých lesů. Jejich půvab byl jedním z důvodů, proč se rozhodla pro svoje povolání.

Zнала krásu přírody i její vrtochy a nebezpečí. A odjakživa cítila silnou potřebu chránit ji a uchovávat.

Na chvíli usnula, a když se znovu vzbudila, dostala na sebe vztek. Je jako malé dítě nebo jako obstarožní dáma, která nedokáže zůstat vzhůru, když má pár hodin sedět v autě.

Žádné fňukání, připomněla si. Se zdřímnutím cesta aspoň uběhla rychleji.

A kromě toho už byli skoro doma.

Auto sjelo z dálnice na úzkou křivolakou silnici, která stoupala do svahů a opět se nořila do údolí. Okolí teď vévodily zelené a bílé lesy, ledové skály a závěje sněhu, jako by dálnice vůbec neexistovala.

Podívala se na Dreu, která se mračila na mobil.

„Nějaký problém?“

„Hm? Ne, ani ne. Jenom mě vždycky naštve, že na tomhle dvoukilometrovém úseku není signál.“

„Vsadím se, že ten, kdo je na druhém konci linky, vydrží tři nebo čtyři minuty, než ten úsek projedeme.“

„Tohle počká i delší dobu.“ Přesto se pořád kabonila. „Všechno je v pohodě, jenom nesnáším, když nejsem připojená. A vím, že je to tak trochu úchylka, ale možná se mi líbí, že jsem tak trochu úchylná.“

„Neměla by sis ten telefon přilepit k ruce?“

„Už jsem o tom uvažovala. Každopádně potřebuju připojení kvůli práci – stejně jako ty.“

„Doufám, že neztratím pracovní návyky.“

„To určitě.“ Drea si položila mobil na stehno, displejem dolů. „Jaké boty má na sobě táta?“

„Turistické. Timberland, tmavě hnědé. To bylo jednoduché, nosí je skoro pořád.“

„Nedívej se dolů a pověz mi, jaké mám já.“

„Černé sportovní boty nad kotníky, černobíle puntíkaté tkaničky.“ Sloan zavřela oči. „Značka Ugg. Pěkné, vypadají nově.“

„Jsou pěkné i nové. Ať tě ani nenapadne si je půjčovat.“

Typické, pomyslela si Sloan. „Můžu si koupit vlastní uggy.“

„To bys měla. Jsou skvělé. Vidiš? Pozoruješ, ukládáš si do paměti. Kéž bych byla aspoň z poloviny tak dobrá.“

Bože, cítila se neskutečně vyčerpaně. Měla co dělat, aby vydržela vzhůru.

„Stačí jenom dávat pozor.“

„Ne, to nestačí,“ namítla Drea.

Každopádně můžu tenhle svůj talent využít, pomyslela si Sloan, abych si udržela bystrou mysl.

A tělo se jistě přidá.

Propojení. Chodila na hodiny jógy s instruktorkou, která mluvila (trochu moc) o propojení mysli, těla a ducha.

Teď zapracuje na všech třech složkách.

Zahlédla jezero, jen záblesk slunce odrážejícího se od vodní hladiny. Další zatáčka, ještě jedna, a bylo tady, modré

jako obloha nad okolními vrcholy hor, s hladinou jako zrcadlo, v níž se odrážely hnědé, bílé a borovicově zelené odstíny pozdního podzimu.

Zlepšila se jí nálada.

Na jezeře plula rodinka labutí – matka, otec a šest téměř dospělých potomků. Brzy se vydají na jih a přinejmenším rodiče se napřesrok znovu vrátí, aby vychovali další várku labuťátek.

Za několik týdnů, pokud počasí vydrží, jezero zamrzne a bude se na něm moct bruslit a rybařit pod ledem.

Na svazích viděla několik sjezdovek, po nichž sjížděli lyžaři, na tu vzdálenost maličcí.

Z komínů srubů obklopených lesní hnědí a zelení stoupaly sloupce kouře, stejně jako z malebných chat u jezera.

Na slunci se zatřpytila okna jejího starého domova.

Překvapilo ji, jak ji ten pohled zasáhl a dojal. Jezdila sem přinejmenším jednou měsíčně, a pokud jí to práce dovolila, zdržela se na celý víkend.

Tohle ale bylo jiné. Jiný druh návratu.

A nemohla přehlédnout, že ji zklidňuje.

Až doteď si neuvědomovala, jak moc se potřebovala vrátit domů.

Chtěla se posadit k ohni a dívat se na západ slunce, jak se odráží v jezerní hladině. Chtěla poslouchat potáplice, pozorovat létající volavky, užívat si pohled na plachtění majestátního orla bělohlavého.

Z okna bytu v Annapolisu viděla mořskou zátoku, ale to nebylo totéž.

A teď konečně chápala, že právě tohle potřebuje, přinejmenším prozatím.

Potřebovala starý dvoupodlažní dům s okenicemi, velkou kuchyní, kde se i jedlo, a s verandou, která člověka přímo vybízela, aby se na ní posadil a zdržel se tam.

Chtěla výhled z okna svého starého pokoje na zalesněné svahy hor. Chtěla pohodu a klid, chtěla se znovu cítit jako Sloan.

Otec zajel s autem do garáže, vypnul motor a s úsměvem se k ní otočil.

„Vítej doma.“

3. KAPITOLA

Nebyla ve svém bytě, ale byl to domov a známé prostředí jí přinášelo duševní pohodu.

Přišel se s ní pozdravit velký chundelatý pes, jehož rodiče pojmenovali Mop, a zatímco vrtěl nejen ocasem, ale celým pozadím, Sloan ho hladila po dlouhé šedivé srsti.

„Tady je ten můj kluk. Vidím, že ses zase válel ve sněhu.“

„Nic nemá radši, snad jenom skákat do jezera a koupat se. Zajdu k sobě zkontrolovat pár věcí, pak se sem vrátím.“

S těmi slovy se od nich Drea oddělila a vystoupala v těch svých nových botách po schodech vedle garáže, které vedly k jejímu bytu.

Pes odběhl domů a Sloan s rodiči ho následovali.

Obývacímu pokoji vévodil starý kamenný krb s dřevěnou římsou, z obou stran obklopený knihovnami. Tahle místnost byla v domě nejstarší – původně, za časů jejího dědy z otcovy strany, sloužila jako jediná světnice chaty postavené u jezera.

Ezra Cooper založil rodinný podnik a postupně ho rozvíjel, stejně jako po narození dětí rozšiřoval chatu. Přistavěl první patro, velkou rustikální kuchyni a jídelnu používanou téměř výhradně při návštěvách a slavnostních příležitostech.

Se dvěma syny pak přidal verandu, garáž, zvětšil okna. A celou dobu investoval do dalších chat, lodí a vybavení, dokud firma Jezerní ráj nezačala turistům, kteří přicestovali k jezeru Mirror, poskytovat kompletní služby od pronájmů až po aktivity s průvodcem.

Deanův starší bratr rodinný podnik opustil a šel studovat. Nakonec se stal profesorem historie na Západovirginské univerzitě a usadil se s manželkou v Morgantownu.

I když od odchodu rodičů na odpočinek podnik řídili Dean s Elsie, Archer jim v případě potřeby stále vypomáhal. Jeho nejstarší syn Jonah bydlel se svou čerstvou rodinou, co by kamenem dohodil, a pracoval jako Deanova pravá ruka. Kromě toho fungoval jako pilot při raftování v přejích – a plnil i další úkoly, jež rodinný podnik vyžadoval.

Drea se starala o marketing, styk s veřejností a prodeje, matka o výzdobu, zásoby a inventář a podnik utěšeně vzkvětal.

Sloan, stejně jako její strýc, rodinnou formu opustila, ale to nijak nezmenšilo její hrdost na to, co rodina dokázala.

Domov, který postavil a rozšířil její dědeček se syny, ji přivítal, jako by odjela teprve včera.

„Věci jsme ti odnesli do pokoje.“ Sloan si sejmula zimní čepici z hlavy a Elsie ji pohládila po vlasech. „Doktor říkal, že jedny schody nevadí, ale kdyby toho na tebe bylo moc, můžeme tě přesunout do pracovny.“

„Ne, to nedělejte. Musím se hýbat.“

Přesunula se k velkému přednímu oknu s výhledem na jezero, v němž se odrážely zasněžené vrcholky hor.

„Tohle se nikdy neomrzí.“

„To rozhodně ne. Co kdybych ti přichystala něco na zub?“

„Mami, přece mě nebudeš obsluhovat.“

„Jenom dneska.“ Elsie ji objala kolem pasu a naklonila ke své dceři hlavu. „Dovol mi to. Je milé, že tě máme na nějakou dobu doma. A moc ráda vidím, že vypadáš víc jako stará dobrá Sloan.“

„Zatím si tak nepřipadám.“

„To přijde,“ ujistil ji Dean. Svlékl si kabát, pověsil ho do šatny (pravidlo domu), přešel místnost a sklonil se, aby zapálil oheň v krbu.

Pes se okamžitě rozvalil před krbem.

„Tak – důležitá otázka, na kterou neexistuje špatná odpověď.“ S atletickou ladností se narovnal. „Ve čtvrtek je Díkůvzdání. Jestli se necítíš na dům plný příbuzných, stačí říct. Všichni to pochopí.“

„Ne, to ne. Ráda všechny uvidím, vážně. Potřebuju normální režim a plný dům na Díkůvzdání je normální.“

Otočila se k nim a pomyslela si totéž co vždycky: Tvoří jediný celek. Byli sebranější než kteříkoliv jiní dva lidé, jež znala.

A ona měla z každého z nich něco, stejně jako Drea. Barvy zdědila po matce, zatímco Drea po otci. Oči naopak.

Stvořili ji a nepodporovali jen jeden druhého, ale i své děti.

„Chcete mě obletovat a já to chápu. Tohle všechno pro vás muselo být děsivější než pro mě. Já jsem byla příliš nadopovaná léky, než abych se bála. A je milé být doma. Hodně milé. Ale jestli se mám zase začít cítit jako já, musím dělat věci tak, jak bych je dělala i předtím.“

„Takže bude plný dům.“ Elsie k ní přistoupila a objala ji. „My jsme se nebáli. Byli jsme hrůzou bez sebe. Ale to už je za námi. A teď ti připravím něco k jídlu.“

„Nemusíte vy dva pracovat, abyste se uživilí?“

„To právě teď obstarává Drea a zbytek věcí vyřizuje Jonah. Zítřka se vrátíme do práce.“ Dean ji poklepal po rameni. „Na dnešek jsme si vzali volno.“

Elsie jí předložila domácí polévku a čerstvý chleba a Sloan se snažila najíst, jak nejvíc to šlo. Chuť k jídlu se zatím nevrátila.

Potřeba pohybu ale ano.

„Půjdu na procházku – krátkou,“ slíbila. „Je příjemné být na čerstvém vzduchu. Přesně to bych podnikla dřív,“ dodala.

„Udělala bys nám pro dnešek jednu laskavost?“ zeptala se Elsie. „Zůstala bys na dohled od domu?“

„Jako jsi to říkávala, když mi bylo osm?“ Ale Sloan se zasmála. „Platí. Ta polévka byla vynikající, mami. Jako vždycky.“

„Mop bude chtít jít s tebou,“ varoval ji Dean.

„Je vítaný.“

Jakmile si oblékla bundu, pes skutečně vstal, protáhl se a zavrtěl ocasem.

Jelikož chtěla k jezeru, vyšla předními dveřmi. Mop se okamžitě rozběhl napřed a prorážel si trasu sněhem jako psí obdoba sněžné rolby.

Vzduch byl mrazivě studený, ale Sloan si užívala, jak jí ovívá obličej. Cítila jezero, borovice i sních, a to vše dohromady vytvářelo známou vůni domova. V duchu si slíbila, že se tady bude procházet každý den, kolikrát to jen zvládne. Dolů k jezeru, a až se o ni matka přestane bát, vyrazí i zadem do zasněžených lesů.

Za dva týdny na kontrole v nemocnici ji doktor Vincenti uschopní. A o Vánocích, to si přímo odpřisáhla, na tom bude stejně jako před zraněním.

Sešla k molu, u něhož se v sezóně pohupovala šalupa. V létě si udělá pořádnou dovolenou a stráví ji tady doma. Bude plachtit, chodit, pádlovat na kajaku a užívat si to, co se jí nabízí.

Možná potřebovala na dvě minuty zemřít, aby si uvědomila, že si až příliš mnoho věcí nechala proklouznout mezi prsty. Čas na další slib, usoudila. Do téhle pasti už podruhé nespadne. Práce ji uspokojovala. Přímo ji zbožňovala, ale v posledních pár letech dopustila, aby se její život točil jen kolem ní.

Kráčela po cestě kolem jezera, pes se vždycky rozběhl napřed a pak se k ní vrátil. A připomínal jí, že chodí jako invalida.

„Promiň, Mope, ještě nejedu na plný výkon.“

Vlastně si musela přiznat, že neušla ani čtvrt kilometru a už umdlévá.

Připadala si slabá, bez dechu a víc než jen trochu podrážděná.

Uši jí nicméně fungovaly dobře, a tak se otočila, jakmile za sebou zaslechla kroky. A počkala na Dreu, která se k ní blížila – aspoň tím získala čas, aby se jí tep vrátil k normálu.

„Nebudu fňukat.“

„Krucí. Počítala jsem s tím, že budeš. Pak bych tě upozornila, že před týdnem jsi sotva zvládla dvouminutovou procházku po nemocniční chodbě.“

„Na to jsem upozornila sama sebe, proto nefňukám. Ale...“

„A je to tady.“

„To není fňukání, jenom konstatování skutečnosti. Pořád si připadám slabá, Dreó. Hrozně slabá.“

Drea ji vzala za ruku. „Taky zkonstatuju skutečnost.“ Modré oči se upřely do Sloaniných zelených. „Vypadáš utahaně a jsi bledá, takže už jsi došla dost daleko. Vrať se domů, udělej si dýchací cvičení, zdřímni si. Pak můžeš vstát a celé to zopakovat.“

„Provedu, generále.“

„Nosím svoje prýmky s tichou hrdostí a vrozeným stylem. Tak pojď.“ Drea ji vzala za rámě a nedala jí na výběr.

„Uděláš pro mě něco?“

„Možná.“

Sestrina odpověď Sloan rozesmála. „Vysvětli jim, že si o mě nemají dělat takové starosti, ano? Jejich obavy mě tíží, ale nechci jim to říkat, protože by je pak měli ještě větší, jen by se je snažili víc skrývat.“

„Když uvidí, že se řídíš lékařskými pokyny, jejich starosti se zmenší. A já se jim je pokusím rozmluvit, protože budeš dělat to, co ti nakázal doktor.“

„To není laskavost, ale obchod něco za něco.“

„Ber, nebo nech být.“

„Beru.“ U vchodových dveří se Sloan zastavila. „A začneme hned teď.“

Otevřela dveře a nasadila široký úsměv. „To byla paráda! Trochu mě to unavilo, ale to je taky prima. Půjdu nahoru a po dechových cvičeních si možná chvilku zdřímnu.“

„Kdybys něco potřebovala...“, začala Elsie.

„Mám tu všechno.“ Sloan si pověsila bundu do šatny a odložila šálu, čepici i rukavice do košíku. „Chystám se, že na kontrole toho doktora ohromím.“

Schody jí připadaly jako hora, ale zvládla je. Zatočila do chodby a zašla do koupelny, aby si opláchla obličej studenou vodou.

Ve svém pokoji z dětství přímo naproti měla postel se čtyřmi krátkými sloupky a sněhobílou prošívanou dekou s tmavomodrým přehozem v nohách. V koutě stálo pohodlné křeslo na čtení s dalším přehozem.

Stěny byly vymalované světlým, konejšivým odstínem modré a visely na nich obrazy zachycující okolí, jež její rodiče sbírali. Jaro a léto u jezera i v horách, s květy v lesním podrostu.

Jelikož se na tom dohodla se sestrou, zopakovala dechová cvičení a po dlouhém výdechu, přesně podle pokynů, si odkašlala.

I to ji unavilo a s vděkem zaznamenala, že jí matka postavila na noční stolek zakrytý džbánkem s vodou.

Na starém prádelníku stály listopadky s rezavými a zlatými květy, z nichž se po pokoji šířila mírně kořeněná vůně.

Na pár minut si zdřímnu, pomyslela si, lehla si na prošívanou deku a přikryla se přehozem. Dvacet minut, abych dobila baterky.

Nakonec spala hodinu a půl a ze spánku ji vytrhla noční můra.

Následující den si Sloan ustavila novou rutinu. Osprchovala se, vyměnila si obvaz na hrudi – ujistila sama sebe, že se rána hojí dobře – a prohlédla si svoje tělo, s co možná největší objektivitou a odstupem.

První den, pomyslela si. Výchozí stav. Ano, vypadá křehce. Ano, zhubla a zeslábla. Ale dokázala stát a chodit, a i když ji leccos mírně pobolívalo, nešlo o žádnou velkou bolest.

Na hrudi i na čele jí zůstane jizva, ale obě jí aspoň budou připomínat, že přežila.

Oblékla se, zamyslela se nad líčením. Nakonec usoudila, že tvářenkou a řasenkou nikoho neobalamutí.

Když sešla dolů, rodiče ještě popíjeli kávu u kuchyňského stolu. Oba se na ni podívali a Sloan cítila, jak jí jejich pohledy nahlízejí až do nitra.

Jako rodičovský rentgen.

„Mysleli jsme, že si možná přispíš.“ Elsie se začala zvedat.
„Dáš si něco k snídani?“

„Seď, mami, vážně. Dám si trochu kafe do kelímku a prodju se – procházky mám nařízené od doktora. Neměli byste vy dva jít do práce?“

„Právě se chystám vyrazit,“ odpověděl Dean. „Jak jsi spala?“
„Jako špalek.“

„Já jsem si říkala, že dneska zůstanu doma,“ řekla Elsie.
„Na čtvrtek bude hodně příprav a můžu s nimi začít.“

Sloan se odvrátila od kávovaru, posadila se ke stolu a vzala matku za obě ruce.

„Potřebuju, abys šla. Potřebuju, abys dělala svoji práci. Víím, že si ve středu vezmeš půl dne volna, aby ses pustila do vaření a tak dále, ale teď musíš jít do práce. Potřebuju mít pocit, že zvládnou strávit den sama. Víím, že nejsem na sto procent zdravá. Ani zdaleka. Ale musím někde začít. Znáím svoje limity. Věř mi – moje tělo mi nedovolí, abych na ně zapomněla.“

Elsie přenesla pohled na manžela. „Úplně slyším, jak si myslíš *Já ti to říkal*. Přestaň.“

Jen se usmál a pokrčil rameny.

„Budeš mít mobil u sebe?“

„Ano, mami.“

„A zavoláš nebo napíšeš, pokud budeš něco potřebovat?“

„Ano, mami.“

Elsie zacukaly nad Sloaniným tónem koutky úst. „Něco sněž. A pak si dej ještě jednu za maminku.“

Sloan se musela nad touhle průpovídkou z dětství rozesmát. A stejně jako v dětství protočila panenky.

„Ano, mami.“

Dean vstal a odnesl prázdné hrnky ke dřezu. „Mop zůstane tady a na procházkách tě doprovodí – taková jsou pravidla.“

„Beru. A teď už jděte pracovat na mém dědictví.“

Nakonec vyšla před dům s nimi, v doprovodu Mopa. Zamávala jim na rozloučenou a položila psovi dlaň na hlavu.

„Tak začneme.“

Ačkoliv svítilo slunce, vzduch byl řezavě chladný, což ještě podtrhoval sílící vítr, který zvedal na jezeře vlny a pohupoval větvemi stromů. Sloan sledovala plachtící volavku a plující labutě a došla k místu, kde se včera otočila k návratu. Udýchaně se zastavila, aby si trochu odpočinula, a Mop využil přestávku k tomu, že odběhl kousek stranou, skočil do sněhu a začal se v něm válet.

Ještě deset kroků, nakázala si a ušla je.

Nepřepínám se, ujišťovala se. Jen se zlepšuju.

„Víc nezvládnou,“ oznámila psovi. „Později půjdeme znovu a pak zase. Pokaždé o deset kroků dál.“

Při zpáteční cestě navzdory chladu cítila, jak jí po zádech stéká pot. Když vešla do domu, chvěly se jí nohy a hlava se jí točila natolik, že si ještě v bundě musela sednout.

„Potřebuju doplnit palivo.“

Přiložila na oheň v krbu a uklidila venkovní oblečení.

V kuchyni si připravila miskou cereálií, přidala půlku banánu a borůvky.

Podářiło se jí sníst zhruba polovinu, než ji začalo vyčerpávat samotné pomýšlení na jídlo. Nadechla se a nabrala si ještě jednu lžičku.

„Nenapráskej mě, Mope.“ Postavila miskou na zem a dívala se, jak pes hltá zbytek její snídaně.

Přiměla se vstát a naplnila si láhev s logem rodinného podniku vodou.

„Další bod programu: cvičení.“

Mop – očividně potěšený tím, že má společnost – ji doprovodil do domácí posilovny. Možná trochu zraňovalo její hrdost, když zvedla jen jednokilové činky místo sedmikilových, ale... je první den.

Posadila se na lavici a pustila se do zdvihů, dokud ji nepálily bicepsy. Pak udělala dva další. Po několika tlacích na ramena zkusila pár kick-backů.

Odpočinula si, napila se vody a celé to zopakovala.

„Víc zatím nedám.“

Všechno si zapsala. Jak dlouho se procházela, kolik udělala zdvihů a tak dále.

Záznamy ji budou podněcovat k většímu úsilí.

Mop jí položil hlavu na koleno a Sloan ho pohládila. „Zítra zkusíme jógu, pomalu, a jednoduché cviky. Ale teď se na chvíli natáhnu na gauč.“

Znovu přiložila na oheň a zavřela oči.

Možná vyplní jednu z Dreiných oblíbených křížovek, aby si procvičila i mozek. Jen na to pomyslela, usnula.

Když se probudila, Mop zdvořile seděl vedle pohovky a zíral na ni.

„Potřebuješ zase vyvenčit?“ Ospale sáhla po mobilu, který si položila na stůl. „Panebože, spala jsem přes hodinu.“

Zvedla se a v duchu zhodnotila svoje síly. Zvládne to. „Počkej minutku. Stejně je čas na další procházku.“

Silný vítr neustával, naopak přivál mraky, jež zastínily slunce. Čeká nás další sněžení, pomyslela si. Na východním svahu viděla sáňkující v barevných bundách, které na bílém pozadí přímo zářily. Z komínů stoupal kouř. Navzdory zimě se u protějšího břehu jezera pohybovaly dva kajaky. Před jednou chatou u jezera někdo postavil působivého sněhuláka.

Došla k místu první zastávky, kde si musela odpočinout a vydýchat se. Pak se dověkla o deset kroků dál, k druhé zastávce. Chtěla ujít dalších deset, ale nakonec se spokojila s pěti.

„Respektuj svoje limity, Sloan.“

Při zpáteční cestě se musela zastavit ještě dvakrát, ale zvládla to.

Na chvíli se posadila, aby se vzchopila, a ačkoliv na ni neměla chuť, ohřála si trochu polévky. A když už nemohla, snědla ještě jednu lžici.

Potom se podívala na psa.

„Co teď? Ještě není ani jedna. Jestli si lehnu, usnu. Jestli si zkusím číst nebo si pustím film, usnu taky. A nevykládej mi, že spánek uzdravuje. Už jsem se naspala dost. Vážně mi nezbyvá nic jiného než křížovky?“

Zašla si do prvního patra pro laptop, založila si tabulku na svoje aktivity a pokroky. Pomůže jí, když všechno uvidí přehledně uspořádané. Mohla by si zapisovat i časy.

A ačkoliv ji to štválo, vytvořila kolonku i pro spánek.

U spánku bude měřítkem pokroku jeho zkracování. Nebo to tak aspoň brala.

Všechno si pečlivě zapsala a okamžitě pocítila uspokojení z dobře odvedené práce.

Zároveň s nevýslovnou nudou.

V zoufalství si na laptopu otevřela křížovku. Prošla se po domě, aby se udržela vzhůru. Přitom narazila na košík, v němž matka přechovávala potřeby k pletení a háčkování pro ty případy, kdy na ně bude mít náladu.

Sloan si ho odnesla do obývacího pokoje ke krbu a vyhledala na YouTube video popisující základy háčkování.

Když se jí zatoulaly myšlenky, vrátila video na začátek a pustila si ho znovu. Musela se pekelně soustředit, ale podařilo se jí uháčkovat řetízek stejnoměrných oček.

Jelikož při tom musela poslouchat, sledovat a počítat, zaměstnávala si mysl. Po hodině měla začátek vánočně červené šály.

Odměnila se plechovkou pepsi.

„Tak dobře, Mope, to zvládnu. Nejsem si jistá, jestli to opravdu chci dělat, ale kdyby ano, dokážu to. Budu to považovat za pracovní terapii. Teď se zase projdeme a mě pak čeká další kolo s činkami. Přinutím se sníst trochu ovoce nebo kousek sýra a vrátíme se k tomuhle.“

Než se večer vrátili rodiče, potřebovala si ještě jednou zdřímnout, ale vyvážila to větším počtem kroků, posilovacích cviků a tím, co podle jejího odhadu byla přibližně čtvrtina velice jednoduché červené šály.

Elsie se podívala na košík s přízí, na rozdělanou šálu a na svou dceru.

„Kdy ses naučila háčkovat?“

„Dneska odpoledne.“

Elsie zvedla započaté dílo a prohlédla si ho z obou stran. „To je velice dobrá práce. Kolikrát jsem se tě to pokoušela naučit?“

„Vždycky jsi to vzdala, protože jsi tvrdila, že nevydržím dost dlouho sedět.“ Uslyšela hučení sněhové frézy, což znamenalo, že její otec odklízí sníh z cest.

A Mop nadšeně skáče v poletujícím sněhu.

„Jenže teď vím, že mi nezbyvá nic jiného než to vydržet. Beru to jako pracovní terapii. A musím nad tím vyloženě přemýšlet.“

„To je dobře. Šála?“

„Jo, a až ji dodělám, budeš ji muset nosit. Trest za to, že je člověk máma.“

„Nejde o trest, ale o odměnu. Co kdybych ti udělala horkou čokoládu a tys mi pověděla, jak ses dneska měla?“

„Co kdybychom si daly víno a pověděly si to navzájem?“

„To je ještě lepší.“ Elsie jí položila dlaň na tvář. „Vypadáš líp.“

„Vážně?“

„Ty tvoje kouzelné oči ano.“

Sloan cítila, jak ji v nich pálí slzy, protože věděla, že by jí matka nelhala.

„Dnešek byl první den. Udělala jsem si tabulku.“

„Jak jinak. Věčná škoda, že ses nerozhodla napříť svoje organizační schopnosti do rodinného podniku.“

„Přišly ke mně samy od sebe,“ řekla Sloan, zatímco se přesuovaly do kuchyně. „Ale pomáhá mi, když můžu sledovat svoje pokroky. K tomu se dostaneme, ale teď začni ty, protože až přijde táta, bude chtít taky vědět, co jsem dneska dělala.“

„Během dne připadlo sedm centimetrů sněhu, takže je chce odklidit, než přes noc přibude dalších sedm. Může být červené? A k večeri budou těstoviny. Pořád mám spoustu mraženého protlaku z úrody rajčat.“

„Červené mi vyhovuje.“

„Takže. Půjčili jsme asi tak tucet saní a bobů a zhruba o polovinu mň jsme prodali. Musím objednat další. Víš jistě, že chceš poslouchat takové věci?“

Sloan se opřela o kuchyňskou linku. „Chci.“

„Na prosinec a leden jsme slušně obsazení a na únor už skoro taky. Dreina reklamní kampaň Zimní krásy zabrala. Podle dlouhodobé předpovědi jezero zamrzne kolem půlky ledna, takže první týden v únoru uspořádáme turnaj v rybaření pod ledem. I ten už je z poloviny obsazený.“

Elsie se napila vína a zadívala se na sklenici. „Tohle byl skvělý nápad.“

„Pořád je mívám.“

„Jo, a jedna novinka z Heron's Rest. Pamatuješ si starý Parkerův dům?“

Sloan zalovila v paměti.

„Dvoupatrový, zchátralý, mezi námi a městečkem, se širokou prohnutou přední verandou. Když jsi kolem něj šla za větrného dne, přímo jsi slyšela, jak v oknech hvízdá vítr.“

„Je u něj ještě zchátralejší oddělená garáž s dílnou, všechno v lese na konci dlouhé, úzké příjezdové cesty, která připomíná tankodrom.“

„Sama bych to nepopsala líp. Brady Parker to tam po smrti svého táty – jak je to dlouho, deset let? – nechal hrozně zpusnout a ani předtím ten dům nebyl v nejlepším stavu. Asi před dvěma měsíci ho prodal.“

„Někdo si tu barabiznu koupil? Možná kvůli pozemku? Není to zrovna ta nejlepší parcela a ano, ten dům potřebuje pořádnou rekonstrukci, ale byla by ho škoda bourat. Má svoji atmosféru.“

„Bourání se podle všeho nechystá. Koupil ho někdo z New Yorku a slyšela jsem, že se tam chce usídlit.“

Sloan se zamračila nad vínem. „Vážně?“

„Vážně. Povídá se, že tam chce bydlet a provozovat živnost. Nějakou řemeslnickou živnost, což – pokud je aspoň trochu dobrý – by bylo skvělé. Další novinka: Maggie Wellsová konečně přemluvila Barryho k přestěhování na Floridu. Barry pro nás prováděl opravy a rekonstrukce, na které neměli čas tvůj otec a Jonah.“

„Maggie a Barry – co si bez nich počnete?“

„To brzy zjistíme. Odjíždějí prvního prosince. Musím doufat, že ta náhrada z New Yorku bude za něco stát. S tolika chatami a půjčovnami – a bůh nám pomáhej, tvůj otec má zálusk na další malý srub, který by měl být po Novém roce k prodeji – bude těžké všechno stíhat bez tak šikovného a spolehlivého pracanta, jako je Barry.“

Elsie za řeči vytáhla z kapsy sponku, stáhla si plavé vlasy a secvakla je do ní. Pak vytáhla z mrazáku balíček s protlakem a položila ho do hrnce, aby trochu povolil.

„Z jaké části státu New York je?“

„Přímo z města New York. Prý pracoval ve finančním nebo investičním sektoru. Na Wall Street. Ale nevím, jestli je to spolehlivá informace, protože jsem taky slyšela, že byl realitní makléř, podle někoho byl developer a tak dále.“

Sloan si představila starý Parkerův dům, jeho velikost a stav, jeho historii a atmosféru. A znovu se zamračila.

„To nezní jako životopis šikovného řemeslníka.“

„Rozhodně nezní, ale budu doufat, že jím je, a pokud ano, budu taky doufat, že si nebude za práci počítat newyorské ceny.“ S povzdechem zvedla sklenku. „Věci se mění, ať jsi na to připravená, nebo ne.“

„To mi povídej.“

Elsie se k ní natáhla a stiskla jí ruku. „Musím se zeptat a chci body za to, že jsem vydržela tak dlouho. Jedla jsi během dne?“

„Skoro celou misku cereálií s ovocem a talíř tvój polévky. Tohle si taky zapisuju. A zítra si to celé zopakuju. Pokud nebudu sedět tady a loupat jablka nebo vykrajovat dýně.“

„Přijdu v jednu a hned se do všeho pustím.“

„Budu tady.“

„To ráda slyším.“

Obě slyšely, jak Dean vchází do zádveří a hartusí na Mopa. „Ty ne, sněhuláku. Ty tu seď, dokud z tebe neudělám zase normálního psa.“

„Tak už můžeš začít vyprávět o svém dnu,“ pobídla dceru Elsie.

„Nebylo na něm nic vzrušujícího. Vlastně jsem se dost nudila. Pořád musím opakovat to samé.“

„I tak o tom chceme slyšet. Deane? Otevřely jsme si se Sloan víno. Dáš si taky?“

„Jen mi nalej. Za minutku jsem u vás. Čí to byl nápad, pořídit si psa, kterého baví norovat ve sněhu?“

„Tvůj,“ odpověděly matka s dcerou jednohlasně.

„A jo.“

Mám za sebou úspěšný první den, poblahopřála si Sloan, když se chystala do postele. Snědla obdobu tří jídel, zaposilovala si a dohromady nachodila kilometr a půl. A uháčkovala skoro polovinu šály.

Ještě třináct dní, pomyslela si, než mě uschnou.

Spala hluboce a beze snů až do chvíle, kdy se na východě začala rozjasňovat obloha.

Tehdy vstala, aby zahájila druhý den.

4. KAPITOLA

Nash Littlefield popíjel první hrnek kávy a díval se přes jezero na rudě planoucí slunce. Nebo aspoň na to, co z něj viděl přes borovice a kostlivé větve listnáčů.

Dramatický výhled se mu líbil, stejně jako kontrast mezi dramatickým výhledem a téměř nadpřirozeným tichem.

Slyšel jen hukot ohně v krbu a šelest větru ve škvírách kolem oken, která plánoval co nejdřív vyměnit.

Ani dobře odhlučnění stěny a okna jeho bytu nedokázaly odstínit zvuky města, v němž prožil celý dospělý život.

A teď žil v naprostém tichu.

Vzhledem ke vzdálenosti a těm prastarým, netěsnícím oknům neslyšel kvákání ani kejhání vodního ptactva.

Pokud by o to stál, mohl se obléknout a vydat se na krátkou procházku.

A krátká procházka by ho nezavedla do restaurace, baru nebo obchodu, ale k jezeru, které si vysloužilo svoje jméno tím, jak zrcadlí okolní hory a oblohu.

Mohl si dovolit chatu přímo na břehu, s lepším výhledem i přístupem, s nejmodernějším zařízením a příslušenstvím.

On si ale, možná poprvé za život, vybral přesně to, co chtěl.

Výzvu, kterou představoval starý dům s dobrou kastrovou. Dům, jenž ho potřeboval, aby znovu ožil. A samotou, kterou nabízel. A pokud bude něco potřebovat, zajede si do města.

Teď měl možnost žít se něčím, co miloval, a ne tím, co se od něj očekávalo.

Uvažoval, že nejdřív ze všeho zprovozní starou dílnu, opraví ji, roztrídí nářadí – to, které koupil spolu s domem, to, které měl, a především to, které si pořídil, když plánoval svůj nový život.

V tom, co se od něj očekávalo, byl dobrý – v investicích, ve spravování účtů, rozmnožování peněz, analýze trhů. Dokonce ho to bavilo, ale nenaplněvalo ho to. V rohové kanceláři, kterou si vysloužil, ani v elegantním stylovém bytu s pěkným výhledem na město se necítil šťastný.

Našel si ženu, kterou měl rád a ona měla ráda jeho, ale ne dost, jednoduše ne dost na to, aby jim vztah vydržel.

Zvlášť když se rozhodl od základů změnit život.

Kdyby zůstal v New Yorku, mohli spolu strávit ještě pár let. Ale nebyl by šťastný. Kdyby založili rodinu, zůstal by s ní, o tom nebylo sporu.

Věděl, jaké to je, být dítě rodičů, kteří spolu nezůstanou.

Když ale teď stál v tom velkém, zchátralém domě plném průvanu, věděl, že našel svoje místo.

A když se tu probouzel, chodil po vrzajících podlahách a přikládal na oheň, aby zmírnil chlad, jenž celým domem prostupoval, věděl, že je šťastný.

Stejně jako to věděl, když podal výpověď, prodal byt a získal živnostenský list.

Teď si tu zařídí domov a bude se živit vlastníma rukama. Jak to vždycky chtěl.

Cítil se víc než šťastný. Cítil se – a ano, poprvé v životě – svobodný.

Už žádné obleky na míru a pečlivě uvázané kravaty, žádné každotýdenní návštěvy holiče, aby udržoval svoje vzpurné vlasy na uzdě. A pokud nebude mít chuť se holit – proč by měl?

A tak stál s hnědými vlasy odstínu dubového dřeva zvlněnými u límce bílého termotrička, s několikadenním strništěm na ostře řezané tváři a bradě, s hnědýma očima upřenýma na dramatický zrod nového dne – a cítil se dokonale spokojený.

Uslyšel zavržení podlahy a ohlédl se po svém překvapivém – a vítaném – hostovi, který právě sešel ze schodů.

Jeho bratr Theo měl zlatavě modré oči, momentálně ospalé, bujnou hřívu přeležených hnědých vlasů a na sobě dlouhé trenýrky s logem *Star Wars*.

„Je tady zima jako v psírně.“

„Jestli se tu chceš promenovat skoro nahý, nediv se, že ti bude chladno.“

„Jasně. Okamžik.“

Theo se otočil a Nash vykročil dlouhou chodbou, prošel dveřmi ve stěně, kterou hodlal strhnout, do kuchyně, již podle jeho odhadu nikdo nemodernizoval nejím padesát let.

To všechno se změní.

Na zašlém laminátovém povrchu kuchyňské linky stál zářivě stříbrný přístroj, jehož by se Nash nevzdal bez boje na život a na smrt.

Uvařil druhou kávu pro sebe a první pro mladšího bratra.

Uslyšel vrzání schodů a na několika místech i podlahy v chodbě. Nebyl si jistý, jestli chce tohle všechno opravovat. Ten starobylý zvuk by mu chyběl.

Theovy tepláky pokrývala koláž postav z marvelovských komiksů. Doplnil je o bavlněné tričko Kolumbijské univerzity. „Máme housky?“

Nash ukázal na chlebník.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Co skrývá noc***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.